

Nr.2	9.februar 1955	3. årgang
Redaktør:	Tubbi Wærstad	

Så var det avisen som igjen skulle i heisen.

Men å få den morsom, lærerik og sveisen,

det er ikke lett for et tomt hode,

å minnes og skrive om en morsom episode.

Først vil jeg få lov til å rose

alle Gjallarhornets redaktører.

På hvert møte vi har kunnet oss kose.

Det er flott. Ta imot de største honnører.

For neimen om jeg trodde at det gikk an,

Men kvinnene har vist at de vil og kan.

Selv om fingrene er stive av vasking og skuring,

tok de blyanten fatt og skrev uten luring.

Men morsomt er det å kikke tilbake

på alle forslag som er kommet inn.

Noen har vi riktignok måttet vrake,

andre vi burde lagt oss mere på sinn.

En gang stod det et kurs om spinning.

Kjære innsender, tror du det gir no`n vinning?

Hvor stor vinning tror du det vil gi?

Finnes det en bondekone med så god tid?

Men la oss heller samle oss om konkrete ting.

Banner for laget, det skulle vi få i sving.

Det er for oss alle en felles oppgave.

Ta den opp, la oss ikke den ideen begrave.

Skal det forbli en drøm?

Tenk i dag skriver vi 6. februar. 1 ½ måned av den roligste tiden er alt forsvunnet. Har du rukket å gjøre alt du skulle etter jul? Ikke jeg heller. Snart er vinteren over, og jammen kan det være det samme med den også. Regn og tåke er alt den har hatt å by på. Det går ikke an å fortelle vitsen om negeren som hadde vært på Norgesbesøk. Han ble spurt om hvordan det var i det landet.

«Ja», sa han «den grønne vinteren gikk enda an, men den hvite var fæl».

Nå er det bare en ting året rundt. Regn.

Men i dag, søndag, sitter jeg innafor en upussa rute og kikker ut i solen. Og finner ut at livet er nå det likaste lell.

Men den som kunne vært en tur på fjellet! Og så flyr tankene:

Så, der var minsten ferdigstelt. Husk, ned i vogna med ungen.

En rask vask, og så på med de sportsklærne som fortsatt går på.

Et nådig kyss til avskjed, og så svever jeg ut av døra for å dra til Lifjell på tur med bondekvinnelaget. Uten oppakning! Bare med en liten rumpetaske som NB ikke *henger*, men *sitter*.

Uten å springe når jeg bussen ved veien. Dumper ned i et sete og slapper av. Og vips, så er trettheten borte. Bussen fylles etter hvert av glade husmødre, og opp i høyden mot sol og snø bærer det med oss. Nærmere bestemt Lifjell hotell hvor en god, varm lunch venter oss.

Og så ut i solen. Opp svettelia bærer det med god fart. Det er jo bare blåbær for oss som har trening fra hålka i Eiebakkane. På toppen av lia går veien i slakt terreng. Sola spiller i snøen. Det ser ut som krystallene lever. De hopper og danser, glimter snart her og snart der.

På Jønnebu går skravla godt i solveggen, mens den medbrakte maten smaker fortreffelig.

De første fregnene begynner å vise seg. Noen av de modigste har ski. En annen gjeng finner seg en stor, herlig bølgeblikkplate. Den gir plass til mange ender, om de enn er druge. Å hu hei, som det går. Vi minnes blott vår barndoms tid.

Men dagen går, sola begynner å helle. En lengter så smått etter en kosestund ved peisen.

Å hei, der roper noen i det fjerne. Så langt, langt vekk. Ordene når liksom ikke fram. Jo, der:

«Mamma, jeg skal tisse», og med et plomp er jeg i lavlandet igjen. Men det var vel en deilig drøm.

Å kjære deg, Ragnhild. Du store organisator. Går det ikke an å gjøre drømmen til virkelighet?